

hatjuk mi is, csak éppen azzal a különbséggel, hogy bár a marxizusból mi is sokat tanultunk, ezt a megismerést a katólicizusból kaptuk és benne éljük. Mély meggyőződéssel írja, hogy „az, amit ma hirdet, nemcsak jobb és igazabb a réginél, hanem egyúttal mélyebben megalapozott és az élet számára termékenyebb. Sötétség most is van mindenfelé éppen elég. Aki kétségbe akar esni, mindennapi életében játszva talál erre elegendő okot. A marxizmus nem vígasztal meg senkit azzal, hogy leki-csinyli a nehézségeket, az embereket körülvevő anyagi és szellemi sötétséget. A különbség csak annyi — de ez a „csak” egy egész világ, — hogy a marxizmus látja, törvényszerűségében felismeri az emberiség fejlődésének fő útvonalaait. Aki ehhez a megismeréshez eljutott, az tudja minden pillanatnyi sötétség ellenére, hogy honnan jöttünk és hogy hova megyünk. És aki ezt tudja, annak látásában megváltozik a környező világ: értelmes fejlődést lát ott, ahol az előbb még vak, értelmetlen zür-zavar nyomult érzékeibe. Ahol a kétségbeesés filozófiája világösszeomlást, kultúra-bomlást lát, ott ő egy új világ vajudását látja és a szülési fájdalmakat igyekszik enyhíteni.” (Balzac, Stendal, Zola 8. l.)

ASCENSIO

Ahogy felért a hegyre a szótlan kis csapattal
végignézett a tájon még egyszer és utolszor;
szánakozó szemébe ölelte még a várost,
a fényben fürdőt, melyből kő kövön nem marad majd —
sok-sok álmodó fáját a Getsemaneh kertnek,
a Golgothát, az utat, amelyen halni vitték
és szemén könny borongott és hangja fátyolos volt,
amint szólt halkán: Atyámhoz megyek.

És míg áldotta őket búcsúzó, tört szavakkal,
két karja ifjú szárnyként az égre szegeződött,
sugárzó felhők fénye ölelte át a testét,
fényleni kezdtek rajta a sebek —
S amint nézték ámulva a döbrent, néma csöndben
és csodálkozó szívvel tündöttek és remegtek,
mint kiket földreverték villámló látomások,
fölemelkedett közülük az Úr.

S hogy elsírták a könnyük, hazaindultak lassan,
de fáradt szemük titkon mindegyre őt kereste,
szótlan szívvel ballagtak árnyán a barna estnek,
de lelkükben már éber, forró vágyak feszültek,
csodát váró szemükre sejtések árnya hullott,
ott világolt már bennük a Lélek ihletése
s dalolta már a szívük harsán, bátran, merészen
a győzelemnek ujjongó dalát.

Gaál Béla